

и майка мѸ сѸданаха подѸ сѸнкѸта, и разговорихасе това сѸдствіе:

М. Искашъ ли да те побчимъ, сыне мой, още нѸщо за Бога?

І. НесомнѸннѸ, мамо, искамъ: но тѸзе отъ дека наѸчи сичко това, което ме побчавашъ за Бога?

М. Отъ СвѸтое Писаніе, сыне мой: не помнишъ ли що ти казахъ, че, ако Богъ не ни даваше СвѸтое Писаніе, нѸе тѸврде малкъ нѸщо щехме позна за него? Почти сичко колкѸто познаваме за Бога, учиме го отъ това Писаніе. СѸтрина ти рекохъ, че това Писаніе: книга є свѸта: че Церквата є мѸсто свѸто: че НедѸла є дѸнь свѸтъ, че Небото є мѸсто свѸто: и Богъ, сыне мой, СѸщество є свѸто. Различава многѸ, тѸврде многѸ отъ сичките дѸрѸги сѸщества: а най повече въ това: че є толкѸва благѸ.

МѸжіе, и женѸ, и дѸца иматъ лѸкави помышленіѸ. Знаешъ, Іованчо, че и тѸ некогашъ помышлавашъ да направишъ нѸкое зло. На примѸръ: така се размысли тѸ когато се насили да отворишъ заключкѸта, въ който дѸнь те вѸхъ затворила внетре въ